

Határozatok Tára

A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (nagytanács)

2019. április 2. *

„Előzetes döntéshozatal – Nemzetközi védelem iránti kérelem megvizsgálásáért felelős tagállam meghatározása – 604/2013/EU rendelet – A 18. cikk (1) bekezdésének b)–d) pontja – A 23. cikk (1) bekezdése – A 24. cikk (1) bekezdése – Visszavételi eljárás – Felelősségi feltételek – Másik tagállamban benyújtott új kérelem – A 20. cikk (5) bekezdése – A felelős tagállam meghatározására vonatkozó, folyamatban lévő eljárás – A kérelem visszavonása – 27. cikk – Jogorvoslati lehetőségek”

A C-582/17. és C-583/17. sz. egyesített ügyekben,

az EUMSZ 267. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti két kérelem tárgyában, amelyeket a Raad van State (államtanács, Hollandia) a Bírósághoz 2017. október 4-én érkezett, 2017. szeptember 27-i határozataival terjesztett elő

a **Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie**

és

H. (C-582/17),

R. (C-583/17)

között folyamatban lévő eljárásokban,

A BÍRÓSÁG (nagytanács),

tagjai: K. Lenaerts elnök, R. Silva de Lapuerta elnökhelyettes, A. Arabadjiev, A. Prechal, M. Vilaras, E. Regan, C. Toader és C. Lycourgos tanácselnökök, A. Rosas, M. Ilešič, L. Bay Larsen (előadó), M. Safjan, D. Šváby, C. G. Fernlund és C. Vajda bírák,

főtanácsnok: E. Sharpston,

hivatalvezető: M. Ferreira főtanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2018. szeptember 4-i tárgyalásra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

- H. képviseletében I. M. Zuidhoek advocaat,
- R. képviseletében M. P. Ufkes advocaat,

* Az eljárás nyelve: holland.

- a holland kormány képviselőjében M. K. Bulterman és M. H. S. Gijzen, meghatalmazotti minőségben,
 - a német kormány képviselőjében T. Henze és R. Kanitz, meghatalmazotti minőségben,
 - a finn kormány képviselőjében J. Heliskoski, meghatalmazotti minőségben,
 - az Egyesült Királyság kormánya képviselőjében S. Brandon, Z. Lavery és R. Fadoju, meghatalmazotti minőségben, segítőkük: D. Blundell barrister,
 - a svájci kormány képviselőjében E. Bichet, meghatalmazotti minőségben,
 - az Európai Bizottság képviselőjében G. Wils és M. Condou-Durande, meghatalmazotti minőségben,
- a főtanácsnok indítványának a 2018. november 29-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,
meghozta a következő

Ítéletet

- 1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelmek az egy harmadik országbeli állampolgár vagy egy hontalan személy által a tagállamok egyikében benyújtott nemzetközi védelem iránti kérelem megvizsgálásáért felelős tagállam meghatározására vonatkozó feltételek és eljárási szabályok megállapításáról szóló, 2013. június 26-i 604/2013/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL 2013. L 180., 31. o.; helyesbítés: HL 2018. L 33., 6. o.; a továbbiakban: „Dublin III” rendelet) értelmezésére vonatkozik.
- 2 E kérelmek előterjesztésére az egyrészt a Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie (biztonsági és igazságügyi államtitkár, Hollandia) (a továbbiakban: államtitkár), másrészt a szír állampolgársággal rendelkező H. és R. közötti, ez utóbbiak nemzetközi védelem iránti kérelme figyelembevételének megtagadására vonatkozó jogvitában került sor.

Jogi háttér

Az 1560/2003 rendelet

- 3 A 2014. január 30-i 118/2014/EU bizottsági végrehajtási rendelettel (HL 2014. L 39., 1. o.) módosított, az egy harmadik ország állampolgára által a tagállamok egyikében benyújtott menedékjog iránti kérelem megvizsgálásáért felelős tagállam meghatározására vonatkozó feltételek és eljárási szabályok megállapításáról szóló 343/2003/EK tanácsi rendelet részletes alkalmazási szabályainak megállapításáról szóló, 2003. szeptember 2-i 1560/2003/EK bizottsági rendelet (HL 2003. L 222., 3. o.; magyar nyelvű különkiadás 19. fejezet, 6. kötet, 200. o.; helyesbítés: HL 2006. L 215., 48. o.) (a továbbiakban: 1560/2003 rendelet) I. és III. mellékletében szerepel a „Formanyomtatvány a nemzetközi védelem iránti kérelem megvizsgálásáért felelős tagállam meghatározásához” és a „Formanyomtatvány visszavétel iránti kérelemhez”.

A „Dublin III” rendelet

4 A „Dublin III” rendelet (4), (5), (13), (14) és (19) preambulumbekzdésének szövege a következő:

„(4) A tamperei következtetések [...] megállapították, hogy [a közös európai menekültügyi rendszernek] rövid időn belül világos és alkalmazható módszer kialakítására is ki kell terjednie annak a tagállamnak a meghatározása céljából, amely felelős egy menedékjog iránti kérelem megvizsgálásáért.

(5) E módszernek mind a tagállamok, mind az érintett személyek vonatkozásában tárgyilagos és méltányos szempontokon kell alapulnia. Lehetővé kell tennie különösen a felelős tagállam gyors meghatározását, hogy a nemzetközi védelem megadására vonatkozó eljáráshoz való hatékony hozzáférés biztosított legyen, és a nemzetközi védelem iránti kérelmekkel kapcsolatos gyors döntéshozatal ne kerüljön veszélybe.

[...]

(13) Az ENSZ 1989. évi, a gyermek jogairól szóló egyezményével és az Európai Unió Alapjogi Chartájával összhangban e rendelet alkalmazása során a tagállamoknak elsődlegesen a gyermek mindenek felett álló érdekét kell szem előtt tartaniuk. A gyermek mindenek felett álló érdekének vizsgálata során a tagállamoknak különösen a kiskorú jólétét és szociális fejlődését, a személyi biztonságát érintő megfontolásokat, valamint véleményét kell – életkorának és érettségi fokának megfelelően – figyelembe venniük, ideértve a kiskorú háttérét is. Továbbá, sajátos kiszolgáltatottságukra tekintettel külön eljárási garanciákat kell meghatározni a kíséző nélküli kiskorúak vonatkozásában.

(14) Az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló európai egyezményvel és az Európai Unió Alapjogi Chartájával összhangban a tagállamoknak e rendelet alkalmazása során mindenekelőtt a családi élet tiszteletben tartására kell ügyelniük.

[...]

(19) Az érintett személyek jogainak hatékony védelme érdekében jogi biztosítékokat és hatékony jogorvoslati eszközöket [helyesen: jogi garanciákat és hatékony jogorvoslatihoz való jogot] kell biztosítani a felelős tagállamnak való átadásra vonatkozó határozatokkal kapcsolatban, különösen az Európai Unió Alapjogi Chartája 47. cikkével összhangban. A nemzetközi jog tiszteletben tartása érdekében az ilyen határozatok elleni hatékony jogorvoslatnak egyaránt ki kell terjednie e rendelet alkalmazásának, valamint az azon tagállamban fennálló jogi és ténybeli helyzetnek a megvizsgálására, amelynek a kérelmezőt átadják.”

5 E rendelet 2. cikke a következőképpen rendelkezik:

„E rendelet alkalmazásában:

[...]

d) »nemzetközi védelem iránti kérelem megvizsgálása«: a nemzetközi védelem iránti kérelem illetékes hatóságok általi megvizsgálása vagy a hatóságok azzal kapcsolatos határozata és döntése a [nemzetközi védelem megadására és visszavonására vonatkozó közös eljárásokról szóló, 2013. június 26-i] 2013/32/EU [európai parlamenti és tanácsi] irányelvvel [(HL 2013. L 180., 60. o.)], valamint a [harmadik országbeli állampolgárok és hontalan személyek nemzetközi védelemre jogosultként való elismerésére, az egységes menekült- vagy kiegészítő védelmet biztosító jogállásra, valamint a nyújtott védelem tartalmára vonatkozó szabályokról szóló, 2011. december 13-i]

2011/95/EU [európai parlamenti és tanácsi] irányelvvel [(HL 2011. L 337., 9. o.; helyesbítés: HL 2017. L 167., 58. o.)] összhangban, a felelős tagállam e rendelet szerinti meghatározására irányuló eljárás kivételével;

[...]

- 6 Az említett rendelet 3. cikkének (1) és (2) bekezdése kimondja:

„(1) A tagállamok megvizsgálják azon harmadik országbeli állampolgárnak vagy azon hontalan személynek a nemzetközi védelem iránti kérelmét, aki egy tagállam területén nyújtja be azt, ideértve annak határát és a tranzitónákat. A kérelmet az a tagállam köteles megvizsgálni, amely a III. fejezetben előírt feltételek szerint felelős.

(2) Amennyiben az e rendeletben felsorolt feltételek alapján egyetlen tagállam sem jelölhető ki felelősként, a nemzetközi védelem iránti kérelem elbírálásáért [helyesen: megvizsgálásáért] azon tagállam felelős, amelynél először nyújtották be azt.

[...]

- 7 A „Dublin III” rendeletnek „[a] felelős tagállam meghatározására vonatkozó feltételekre” vonatkozó III. fejezetében szereplő, „Nemzetközi védelemben részesülő családtagok” címet viselő 9. cikke a következőképpen fogalmaz:

„Amennyiben a kérelmezőnek van olyan családtagja – függetlenül attól, hogy a családalapítás a származási országban történt-e –, akinek tartózkodását nemzetközi védelemben részesülő személyként engedélyezték egy tagállamban, e tagállam lesz a nemzetközi védelem iránti kérelem megvizsgálásáért felelős, feltéve hogy az érintett személyek írásban kifejezték e kívánságukat.”

- 8 Az említett rendelet 18. cikke pontosítja:

„(1) Az e rendelet szerint felelős tagállam köteles:

- a) a 21., 22. és 29. cikkben megállapított feltételek mellett átvenni azt a kérelmezőt, aki egy másik tagállamban nyújtotta be kérelmét;
- b) a 23., 24., 25. és 29. cikkben megállapított feltételek mellett visszavenni azt a kérelmezőt, aki egy másik tagállamban nyújtotta be kérelmét és akinek a kérelme még elbírálás alatt áll [helyesen: akinek a kérelme vizsgálat alatt áll, és egy másik tagállamban kérelmet nyújtott be], vagy aki tartózkodásra jogosító engedély nélkül tartózkodik egy másik tagállam területén;
- c) a 23., 24., 25. és 29. cikkben megállapított feltételek mellett visszavenni egy harmadik ország olyan állampolgárát, vagy egy olyan hontalan személyt, aki a vizsgálat során visszavonta kérelmét, és egy másik tagállamban nyújtott be kérelmet, vagy aki tartózkodásra jogosító engedély nélkül tartózkodik egy másik tagállam területén;
- d) a 23., 24., 25. és 29. cikkben megállapított feltételek mellett visszavenni azon harmadik országbeli állampolgárt, vagy azon hontalan személyt, akinek kérelmét visszautasították [helyesen: elutasították], és egy másik tagállam területén nyújtott be kérelmet, vagy aki tartózkodásra jogosító engedély nélkül tartózkodik egy másik tagállam területén.

(2) A felelős tagállam az (1) bekezdés a) és b) pontjának hatálya alá tartozó esetekben megvizsgálja a kérelmező által benyújtott nemzetközi védelem iránti kérelmet vagy befejezi annak vizsgálatát.

Az (1) bekezdés c) pontjának hatálya alá tartozó esetekben, amennyiben a felelős tagállam megszüntette a kérelem vizsgálatát azt követően, hogy a kérelmező az érdemi elsőfokú határozat meghozatalát megelőzően visszavonta e kérelmet, e tagállam gondoskodik arról, hogy a kérelmező jogosult legyen kérelme vizsgálatának befejezését kérni, vagy egy új nemzetközi védelem iránti kérelmet benyújtani [...].

Az (1) bekezdés d) pontjának hatálya alá tartozó esetekben, amennyiben a kérelmet csupán első fokon utasították el, a felelős tagállam biztosítja, hogy az érintett személy a 2013/32/EU irányelv 46. cikkének megfelelően hatékony jogorvoslattal élhetett, illetve élhessen.”

9 Ugyanezen rendeletnek „Az átvételre és visszavételre vonatkozó eljárások” című VI. fejezetében szerepel e rendelet 20–33. cikke.

10 A „Dublin III” rendelet 20. cikke (5) bekezdésének első albekezdése kimondja:

„Azt a kérelmezőt, aki egy másik tagállamban tartózkodásra jogosító engedély nélkül tartózkodik, vagy aki ott nyújt be nemzetközi védelem iránti kérelmet azt követően, hogy egy másik tagállamban benyújtott első kérelmét a felelős tagállam meghatározására vonatkozó eljárás során visszavonta, a 23., 24., 25. és 29. cikkben megállapított feltételek szerint visszafogadja az a tagállam, amelyben a nemzetközi védelem iránti kérelmet először benyújtotta, azzal a céllal, hogy a felelős tagállam meghatározására vonatkozó eljárást lefolytassa.”

11 E rendelet 21. cikke (1) bekezdésének első albekezdése értelmében:

„Amennyiben az a tagállam, amelyben nemzetközi védelem iránti kérelmet nyújtottak be, úgy véli, hogy egy másik tagállam felelős a kérelem megvizsgálásáért, haladéktalanul, de minden esetben a 20. cikk (2) bekezdése értelmében benyújtott kérelem időpontját követő három hónapon belül megkeresheti e másik tagállamot, hogy vegye át a kérelmezőt.”

12 Az említett rendelet 22. cikkének (2), (4), (5) és (7) bekezdése így rendelkezik:

„(2) A felelős tagállam meghatározására vonatkozó eljárás során bizonyítékokat és közvetett bizonyítékokat kell felhasználni.

[...]

(4) A bizonyítékok megkövetelése nem lépheti túl az e rendelet megfelelő alkalmazásához szükséges mértéket.

(5) Hivatalos bizonyíték hiányában a megkeresett tagállam elismeri felelősségét, amennyiben a közvetett bizonyíték következetes, ellenőrizhető és kellően részletes a felelősség meghatározásához.

[...]

(7) Az (1) bekezdésben említett két hónapos határidő és a (6) bekezdésben említett egy hónapos határidő be nem tartása a kérelem elfogadásával egyenértékű, és az adott személy átvételének kötelezettségét vonja maga után, beleértve a megérkezésével kapcsolatos megfelelő intézkedések meghozatalára vonatkozó kötelezettséget.”

13 Ugyanezen rendelet 23. cikke a következőképpen rendelkezik:

„(1) Amennyiben az a tagállam, amelyben a 18. cikk (1) bekezdésének b), c) vagy d) pontjában említett személy új nemzetközi védelem iránti kérelmet nyújtott be, úgy véli, hogy – a 20. cikk (5) bekezdése, valamint a 18. cikk (1) bekezdésének b), c), vagy d) pontja szerint – egy másik tagállam felelős, megkeresheti e másik tagállamot, hogy vegye vissza a kérelmezőt.

[...]

(4) A visszavétel iránti megkeresést formanyomtatványon kell benyújtani, mellékelve a 22. cikk (3) bekezdésében említett két listában leírt bizonyítékokat vagy közvetett bizonyítékokat, és/vagy az érintett személy nyilatkozatainak olyan lényeges elemeit, amelyek alapján a megkeresett tagállam hatóságai ellenőrizni tudják, hogy az adott tagállam-e a felelős az e rendeletben meghatározott feltételek alapján.

A Bizottság végrehajtási jogi aktusok útján elfogadja a visszavétel iránti megkeresések elkészítésének és benyújtásának egységes feltételeit. E végrehajtási jogi aktusokat a 44. cikk (2) bekezdésében említett vizsgálóbizottsági eljárás keretében kell elfogadni.”

14 A „Dublin III” rendelet 24. cikke szerint:

„(1) Amennyiben egy tagállam, amelynek a területén a 18. cikk (1) bekezdésének b), c) vagy d) pontjában említett személy tartózkodásra jogosító engedély nélkül tartózkodik, és amelyben nem nyújtottak be új nemzetközi védelemre irányuló kérelmet, úgy véli, hogy a 20. cikk (5) bekezdése és a 18. cikk (1) bekezdésének b), c) vagy d) pontja értelmében egy másik tagállam a felelős, megkeresheti e másik tagállamot, hogy vegye vissza az érintett személyt.

[...]

(5) A 18. cikk (1) bekezdésének b), c) vagy d) pontjában említett személy visszavétele iránti megkeresést formanyomtatványon kell benyújtani, mellékelve a 22. cikk (3) bekezdésében említett két listában szereplő olyan bizonyítékokat vagy közvetett bizonyítékokat, és/vagy az adott személy nyilatkozatainak olyan lényeges elemeit, amelyek alapján a megkeresett tagállam hatóságai ellenőrizni tudják, hogy az adott tagállam-e a felelős az e rendeletben meghatározott feltételek alapján.

[...]”

15 E rendelet 25. cikke így rendelkezik:

„(1) A megkeresett tagállam elvégzi a szükséges ellenőrzéseket, és haladéktalanul, de minden esetben a megkeresés beérkezésének időpontjától számított egy hónapon belül határozatot hoz az érintett személy visszavétele iránti megkeresésről. Amennyiben a megkeresés az Eurodac rendszerből származó adatokon alapul, ez a határidő két hétre csökken.

(2) Az egy hónapos határidő vagy az (1) bekezdésben említett kéthetes határidő be nem tartása a kérelem elfogadását jelenti, és az érintett személy visszavételének kötelezettségét vonja maga után, ideértve a megérkezésével kapcsolatos megfelelő intézkedésekre vonatkozó rendelkezéseket is.”

16 Az említett rendelet 27. cikkének (1) bekezdése előírja:

„A kérelmezőnek vagy a 18. cikk (1) bekezdésének c) vagy d) pontjában említett más személynek joga van az átadásra vonatkozó határozatok elleni hatékony jogorvoslathoz, amelyet bírósághoz vagy törvényszékhez tény- vagy jogkérdésben [helyesen: amelyet bírósághoz tény- vagy jogkérdésben] benyújtott fellebbezés vagy felülvizsgálati kérelem formájában gyakorolhat.”

Az alapeljárások és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

A C-582/17. sz. ügy

- 17 H. 2016. január 21-én nemzetközi védelem iránti kérelmet terjesztett elő Hollandiában.
- 18 Tekintettel arra, hogy H. ezt megelőzően nemzetközi védelem iránti kérelmet terjesztett elő Németországban, az államtitkár 2016. március 21-én a „Dublin III” rendelet 18. cikke (1) bekezdésének b) pontja alapján visszavétel iránti megkeresést küldött a német hatóságoknak.
- 19 A német hatóságok az előírt kéthetes határidőn belül nem válaszoltak e visszavétel iránti megkeresésre.
- 20 2016. május 6-i határozatában az államtitkár úgy határozott, hogy figyelmen kívül hagyja a H. által előterjesztett nemzetközi védelem iránti kérelmet, tekintve, hogy H. nem hivatkozhatott a „Dublin III” rendelet 9. cikkére a Holland Királyság felelősségének megállapítása érdekében azon az alapon, hogy házastársa e tagállamban tartózkodott, mivel H. esetében visszavételről, nem pedig átvételről van szó.
- 21 H. keresetet indított e határozattal szemben a Rechtbank Den Haag zittingsplaats Groningen (a Groningenben eljáró hágai bíróság, Hollandia) előtt.
- 22 2016. június 6-i ítéletében e bíróság helyt adott a keresetnek és megsemmisítette az államtitkár határozatát, mivel álláspontja szerint az nem volt megfelelően indokolt.
- 23 H. és az államtitkár fellebbezést nyújtott be ezen ítélettel szemben.
- 24 A kérdést előterjesztő bíróság szerint a „Dublin III” rendelet logikája szerint kizárólag azon tagállam feladata a felelős tagállam meghatározása, amelyben a nemzetközi védelem iránti első kérelmet benyújtották. A kérdést előterjesztő bíróság ebből azt a következtetést vonja le, hogy H. nem hivatkozhat Hollandiában az említett rendelet III. fejezetében előírt valamely feltételre, mivel nem várta meg Németországban a felelős tagállam meghatározására irányuló eljárás végét, és már létezik visszavételi megállapodás e két tagállam között.
- 25 Ugyanakkor e bíróság arra kíván választ kapni, hogy e megoldás összhangban áll-e a 2016. június 7-i Ghezelbash ítéletben (C-63/15, EU:C:2016:409) és a 2016. június 7-i Karim ítéletben (C-155/15, EU:C:2016:410) alkalmazott megoldással.
- 26 E körülmények között a Raad van State (államtanács, Hollandia) úgy határozott, hogy az eljárást felfüggeszti, és előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdést terjeszti a Bíróság elé:

„Úgy kell-e értelmezni a [»Dublin III«] rendeletet, hogy kizárólag azon tagállam feladata a felelős tagállam meghatározása, amelyben a nemzetközi védelem iránti kérelmet először benyújtották, minek folytán valamely külföldi csak e tagállamban járhat el jogi úton az e rendelet 27. cikke alapján az említett rendelet III. fejezetében – többek között a rendelet 9. cikkében – előírt felelősségi feltételek valamelyikének téves alkalmazásával szemben?”

A C-583/17. sz. ügy

- 27 R. 2016. március 9-én nemzetközi védelem iránti kérelmet terjesztett elő Hollandiában.
- 28 Tekintettel arra, hogy R. ezt megelőzően nemzetközi védelem iránti kérelmet terjesztett elő Németországban, az államtitkár arra kérte a német hatóságokat, hogy a „Dublin III” rendelet 18. cikke (1) bekezdésének b) pontja alapján vegyék vissza R.-t.

- 29 A német hatóságok kezdetben elutasították e kérelmet azon az alapon, hogy R. olyan személy felesége, aki Hollandiában nemzetközi védelemben részesül.
- 30 Az államtitkár ekkor felülvizsgálat iránti kérelmet intézett a német hatóságokhoz, amelyben pontosította, hogy megállapították: R. házassága e személlyel nem valós. E kérelem alapján a német hatóságok újraértékelték álláspontjukat és egy 2016. június 1-jei határozatban elfogadták az R. visszavétele iránti megkeresést.
- 31 2016. július 14-i határozatában az államtitkár úgy határozott, hogy figyelmen kívül hagyja az R. által előterjesztett nemzetközi védelem iránti kérelmet, mivel úgy vélte, hogy egyrészt R. állítólagos házastársa nem tekinthető R. családtagjának, ugyanis R. nem valószínűsítette a hivatkozott házasság fennállását, másrészt R. nem hivatkozhatott a „Dublin III” rendelet 9. cikkére, mivel visszavételről, nem pedig átvételről van szó.
- 32 R. keresetet indított e határozattal szemben a Rechtbank Den Haag zittingsplaats 's-Hertogenbosch (a 's Hertogenbosch-ban eljáró hágai bíróság, Hollandia) előtt.
- 33 2016. augusztus 11-i ítéletében e bíróság helyt adott a keresetnek és megsemmisítette az államtitkár határozatát, azon az alapon, hogy egy harmadik országbeli állampolgár mind átvétel, mind visszavétel esetén hivatkozhat a „Dublin III” rendelet III. fejezetében előírt feltételekre.
- 34 Az államtitkár fellebbezést nyújtott be ezen ítélet ellen a kérdést előterjesztő bírósághoz.
- 35 E körülmények között a Raad van State (államtanács, Hollandia) úgy határozott, hogy az eljárást felfüggeszti, és előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdéseket terjeszti a Bíróság elé:
- „1) Úgy kell-e értelmezni a [»Dublin III«] rendeletet, hogy kizárólag azon tagállam feladata a felelős tagállam meghatározása, amelyben a nemzetközi védelem iránti kérelmet először benyújtották, minek folytán valamely külföldi csak e tagállamban járhat el jogi úton az e rendelet 27. cikke alapján az említett rendelet III. fejezetében – többek között a rendelet 9. cikkében – előírt felelősségi feltételek valamelyikének téves alkalmazásával szemben?
- 2) Mennyiben bír jelentőséggel az első kérdés megválaszolása során, hogy abban a tagállamban, amelyben a nemzetközi védelem iránti kérelmet először benyújtották, már határozat született e kérelem tárgyában, vagy a külföldi a kérelmet idő előtt visszavonta?”
- 36 A Bíróság elnöke 2017. október 19-i határozatával az írásbeli és a szóbeli szakasz lefolytatása, valamint az ítélethozatal céljából egyesítette a C-582/17. és a C-583/17. sz. ügyeket.

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésekről

- 37 A C-582/17. sz. ügyben előterjesztett kérdésével és a C-583/17. sz. ügyben előterjesztett kérdéseivel, melyeket együttesen kell megvizsgálni, a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra vár választ, hogy a „Dublin III” rendeletet úgy kell-e értelmezni, hogy egy harmadik ország állampolgára, aki azt követően, hogy valamely első tagállamban nemzetközi védelem iránti kérelmet nyújtott be, majd elhagyta e tagállamot, újabb nemzetközi védelem iránti kérelmet terjeszt elő egy második tagállamban, az e rendelet 27. cikkének (1) bekezdése alapján az őt érintő, átadásra vonatkozó határozattal szemben e második tagállamban indított kereset keretében hivatkozhat az említett rendelet 9. cikkében előírt felelősségi feltételre.

A jogorvoslathoz való jog terjedelméről

- 38 A „Dublin III” rendelet 27. cikkének (1) bekezdése előírja, hogy az átadásra vonatkozó határozattal érintett személynek joga van az e határozat elleni hatékony jogorvoslathoz, amelyet bírósághoz tény- vagy jogkérdésben benyújtott fellebbezés vagy felülvizsgálati kérelem formájában gyakorolhat.
- 39 E jogorvoslat terjedelmét e rendelet (19) preambulumbekkezdése pontosítja, amely rámutat, hogy a nemzetközi jog tiszteletben tartásának biztosítása érdekében az említett rendeletben előírt, az átadásra vonatkozó határozatok elleni hatékony jogorvoslatnak ki kell terjednie egyrészt e rendelet alkalmazásának vizsgálatára, másrészt az azon tagállamban fennálló jogi és ténybeli helyzetnek a megvizsgálására, amelynek a kérelmezőt átadják (2017. július 26-i Mengesteab ítélet, C-670/16, EU:C:2017:587, 43. pont; 2017. október 25-i Shiri ítélet, C-201/16, EU:C:2017:805, 37. pont).
- 40 Ezzel összefüggésben – többek között a valamely tagállamban benyújtott menedéjog iránti kérelem megvizsgálásáért felelős tagállam meghatározására vonatkozó rendszernek a „Dublin III” rendelet elfogadásával bekövetkezett általános fejlődésére és az e rendeletben szereplő célkitűzésekre tekintettel – az említett rendelet 27. cikkének (1) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy az átadásra vonatkozó határozattal szemben ott előírt jogorvoslatnak ki kell terjednie mind a nemzetközi védelem iránti kérelem megvizsgálásáért való felelősséget meghatározó szabályok, mind az ugyanezen rendeletben előírt eljárási garanciák tiszteletben tartására is (lásd ebben az értelemben: 2017. július 26-i A. S. ítélet, C-490/16, EU:C:2017:585, 27. és 31. pont; 2017. július 26-i Mengesteab ítélet, C-670/16, EU:C:2017:587, 44–48. pont; 2017. október 25-i Shiri ítélet, C-201/16, EU:C:2017:805, 36. és 38. pont).
- 41 Az a körülmény, hogy a jogorvoslattal megtámadott, átadásra vonatkozó határozatot átvételre vonatkozó eljárás vagy visszavételre vonatkozó eljárás befejeztével hozták, nem befolyásolja a jogorvoslat ilyen módon elismert hatályát.
- 42 A „Dublin III” rendelet 27. cikkének (1) bekezdése ugyanis jogorvoslathoz való jogot biztosít mind a nemzetközi védelmet kérelmező személyek számára – akik esettől függően átvételi vagy visszavételi eljárás hatálya alatt állhatnak –, mind az e rendelet 18. cikke (1) bekezdésének c) vagy d) pontjában említett más személyek számára, akik visszavételi eljárás alanyai lehetnek, anélkül hogy e cikk bármiféle különbséget tenne a felperesek e különböző csoportjai számára nyitva álló jogorvoslat hatálya tekintetében.
- 43 E megállapítás ugyanakkor nem foglalhatja magában, hogy valamely érintett személy az ilyen jogorvoslatot elbíráló nemzeti bíróság előtt hivatkozhat e rendelet azon rendelkezéseire, amelyek mivel nem alkalmazandók a helyzetre, nem kötötték az illetékes hatóságokat az átvételi vagy visszavételi eljárás lefolytatása során és az átadásra vonatkozó határozat elfogadásakor.
- 44 A jelen ügyben az előzetes döntéshozatalra utaló határozatokból kitűnik, hogy az előterjesztett kérdések pontosan a kérdést előterjesztő bíróság azon kétségeiből fakadnak, hogy az alapügyekben szereplő helyzetekben alkalmazható-e az említett rendelet 9. cikke, és ebből következően az illetékes holland hatóságok kötelesek-e a visszavételi eljárás során figyelembe venni az e cikkben előírt felelősségi feltételt.
- 45 E kérdések megválaszolásához meg kell határozni, hogy az illetékes hatóságok az alapügyekben szereplőhöz hasonló helyzetekben kötelesek-e ezt a feltételt figyelembe véve elvégezni a kérelem megvizsgálásáért felelős tagállam meghatározását, mielőtt érvényesen visszavétel iránti megkeresést terjeszthetnének elő.

Az alapügyekben szereplőhöz hasonló helyzetekre alkalmazandó eljárásról

- 46 A visszavételi eljárás hatályát a „Dublin III” rendelet 23. és 24. cikke határozza meg. E rendelet 23. cikkének (1) bekezdéséből és 24. cikkének (1) bekezdéséből az következik, hogy ez az eljárás alkalmazandó az említett rendelet 20. cikkének (5) bekezdésében vagy 18. cikke (1) bekezdésének b)–d) pontjában említett személyekre.
- 47 Ugyanezen rendelet 20. cikkének (5) bekezdése előírja többek között, hogy ezen eljárás alkalmazandó az olyan kérelmezőre, aki nemzetközi védelem iránti kérelmet terjeszt elő egy tagállamban azt követően, hogy egy másik tagállamban benyújtott első kérelmét a kérelem megvizsgálásáért felelős tagállam meghatározására vonatkozó eljárás során visszavonta.
- 48 E rendelkezés tehát magában foglalja, hogy azon kérelmező, aki formálisan tájékoztatta azon tagállam illetékes hatóságát, amelyben az első kérelmet benyújtotta, azon szándékáról, hogy e kérelmet az eljárás befejezése előtt visszavonja, mégis átadható ezen első tagállamnak az említett eljárás befejezése céljából.
- 49 Márpedig az első tagállamnak e célból történő átadásnak még inkább lehetségesnek kellene lennie olyan helyzetben, amikor a kérelmező úgy hagyta el e tagállamot a kérelem megvizsgálásáért felelős tagállam meghatározására vonatkozó eljárás befejezése előtt, hogy nem tájékoztatta ezen első tagállam illetékes hatóságát azon szándékáról, hogy kérelmét visszavonja, és amely helyzetben ennél fogva ezen eljárás továbbra is folyamatban van e tagállamban.
- 50 Következésképpen, ahogyan azzal a finn kormány és a Bizottság a tárgyaláson érvelt, meg kell állapítani, hogy a „Dublin III” rendelet 20. cikkének (5) bekezdése ilyen helyzetben is alkalmazandó, és valamely tagállam területének – ahol nemzetközi védelem iránti kérelmet terjesztett elő – kérelmező általi elhagyását e rendelkezés alkalmazása céljából e kérelem hallgatólagos visszavonásának kell tekinteni.
- 51 Ami a „Dublin III” rendelet 18. cikke (1) bekezdésének b)–d) pontját illeti, az olyan személyre utal, aki egyrészt nemzetközi védelem iránti kérelmet nyújtott be, amely még elbírálás alatt áll, kérelmét a vizsgálat időtartama alatt visszavonta, vagy kérelmét elutasították, másrészt vagy kérelmet nyújtott be egy másik tagállamban, vagy tartózkodásra jogosító engedély nélkül tartózkodik egy másik tagállam területén (2018. január 25-i Hasan ítélet, C-360/16, EU:C:2018:35, 44. pont).
- 52 Mivel e rendelet 2. cikkének d) pontjából kitűnik, hogy a nemzetközi védelem iránti kérelem megvizsgálása kiterjed a nemzetközi védelem iránti kérelem illetékes hatóságok általi megvizsgálása során hozott összes intézkedésre, az e rendelet alapján felelős tagállam meghatározására irányuló eljárás kivételével, meg kell állapítani, hogy ugyanezen rendelet 18. cikke (1) bekezdésének b)–d) pontja csak akkor alkalmazható, ha azon tagállam, amelyben korábban kérelmet terjesztettek elő, befejezte ezt a meghatározásra irányuló eljárást, elismerve az e kérelem megvizsgálásáért való felelősségét, és a 2013/32 irányelvnek megfelelően elkezdte az említett kérelem vizsgálatát.
- 53 A fentiekből az következik, hogy az alapügyekben szereplőhöz hasonló helyzetek a visszavételi eljárás hatálya alá tartoznak, függetlenül attól a kérdéstől, hogy az első tagállamban előterjesztett nemzetközi védelem iránti kérelmet visszavonták-e, vagy hogy annak a 2013/32 irányelv szerinti vizsgálata mérlekeződött-e az említett tagállamban.

A visszavételi eljárásokra alkalmazandó szabályozásról

- 54 Az átvételre és a visszavételre vonatkozó eljárásokat kötelezően azon szabályokkal összhangban kell lefolytatni, amelyeket a „Dublin III” rendelet VI. fejezete tartalmaz (lásd ebben az értelemben: 2017. július 26-i Mengesteab ítélet, C-670/16, EU:C:2017:587, 49. pont; 2018. november 13-i X és X ítélet, C-47/17 és C-48/17, EU:C:2018:900, 57. pont), és amelyek ezen eljárásokat az e fejezet II. és III. szakaszában meghatározott különböző rendszerek hatálya alá utalják.
- 55 Az átvételi eljárás keretében e rendelet 21. cikkének (1) bekezdése azon tagállam számára, amelyhez a nemzetközi védelem iránti kérelmet benyújtották, kizárólag arra az esetre írja elő annak lehetőségét, hogy egy másik tagállamhoz forduljon a kérelmező átvétele érdekében, ha az első tagállam úgy véli, hogy a második tagállam „felelős e kérelem megvizsgálásáért”, mivel főszabály szerint ez a tagállam az, amelyet az említett rendelet III. fejezetében előírt feltételek kijelölnek.
- 56 E feltételeknek az átvételi eljárás keretében való alkalmazását megerősítik ugyanezen rendelet 22. cikke (2)–(5) bekezdésének rendelkezései, amelyek részletesen szabályozzák az említett feltételek alkalmazását lehetővé tevő bizonyítékok és közvetett bizonyítékok vizsgálatát, továbbá meghatározzák a megkeresett tagállam felelősségének megállapításához szükséges bizonyítás szintjét.
- 57 A fentiekből következik, hogy az átvételi eljárás keretében a kérelem megvizsgálásáért felelős tagállamnak a „Dublin III” rendelet III. fejezetében előírt feltételek alapján történő meghatározásának folyamata központi jelleget ölt, és azon tagállam illetékes hatósága, amelyben nemzetközi védelem iránti kérelmet nyújtottak be, kizárólag akkor fordulhat egy másik tagállamhoz ilyen átvétel iránti megkereséssel, ha e hatóság úgy véli, hogy e másik tagállam felelős e kérelem megvizsgálásáért (lásd ebben az értelemben: 2016. június 7-i Ghezelbash ítélet, C-63/15, EU:C:2016:409, 43. pont).
- 58 Mindazonáltal nem ugyanez érvényes a visszavételi eljárásra, mivel arra olyan rendelkezések vonatkoznak, melyek e tekintetben lényeges eltéréseket mutatnak az átvételi eljárást szabályozó rendelkezésekhez képest.
- 59 Így elsősorban a „Dublin III” rendelet 23. cikkének (1) bekezdése és 24. cikkének (1) bekezdése arra az esetre írja elő visszavétel iránti megkeresés előterjesztésének lehetőségét, ha a megkereső tagállam úgy véli, hogy e rendeletnek „a 20. cikk (5) bekezdése, valamint a 18. cikk (1) bekezdésének [b)–d) pontja] szerint egy másik tagállam felelős”, nem pedig amikor úgy véli, hogy egy másik tagállam „felelős a kérelem megvizsgálásáért”.
- 60 Ebből az következik, ahogyan arra a Bizottság a tárgyaláson rámutatott, hogy a „felelős” kifejezést a „Dublin III” rendelet 23. cikkének (1) bekezdésében és 24. cikkének (1) bekezdésében más értelemben használják, mint e rendelet 21. cikkének (1) bekezdésében, amennyiben utóbbi nem kifejezetten a nemzetközi védelem iránti kérelem megvizsgálásának felelősségére vonatkozik. Egyébiránt az említett rendelet 18. cikkének (2) bekezdéséből és 20. cikkének (5) bekezdéséből kitűnik, hogy valamely személynek a visszavételre köteles tagállamnak való átadására nem szükségszerűen e kérelem megfelelő megvizsgálása érdekében kerül sor.
- 61 Így a „Dublin III” rendelet 23. cikke (1) bekezdésének és 24. cikke (1) bekezdésének megfelelően a visszavétel iránti megkeresés előterjesztése lehetőségének gyakorlása nem azt feltételezi, hogy megállapítsák a megkeresett tagállam nemzetközi védelem iránti kérelem megvizsgálásáért való felelősségét, hanem azt, hogy e tagállam eleget tegyen az e rendelet 20. cikkének (5) bekezdésében vagy 18. cikke (1) bekezdésének b)–d) pontjában előírt feltételeknek.
- 62 Márpedig magának az említett rendelet 20. cikke (5) bekezdésének szövegéből is kitűnik, hogy az abban előírt visszavételi kötelezettség „az[t] a tagállam[ot] [terheli], amelyben a nemzetközi védelem iránti kérelmet először benyújtott[ák].” Ennélfogva az ugyanezen rendelet III. fejezetében előírt felelősségi feltételek nem szolgálhatnak e tagállam azonosítására.

- 63 Továbbá ha alárendelnénk e kötelezettség teljesítését annak, hogy e megkereső tagállamban lefolytassák a kérelem megvizsgálásáért felelős tagállam meghatározására irányuló eljárást annak ellenőrzése érdekében, hogy e minőség az említett rendelet 20. cikkének (5) bekezdésében említett tagállamot illeti, az ellentmondana magának e rendelkezés logikájának, mivel e rendelkezés pontosítja, hogy a kérelmező visszavételének e tagállamra vonatkozóan előírt kötelezettség célja ez utóbbi számára annak lehetővé tétele, hogy „a felelős tagállam meghatározására vonatkozó eljárást lefolytassa”.
- 64 A Bíróság egyébiránt már kimondta, hogy az említett rendelkezés különleges kötelezettségeket ír elő az első tagállam terhére, amelyben a védelem iránti kérelmet előterjesztették, így e tagállam a „Dublin III” rendeletben különleges jogállást kapott (lásd ebben az értelemben: 2017. július 26-i Mengesteab ítélet, C-670/16, EU:C:2017:587, 93. és 95. pont).
- 65 E rendelet 18. cikke (1) bekezdésének b)–d) pontját illetően annak szövegéből valóban az tűnik ki, hogy az abban előírt kötelezettségek „a felelős tagállamot” terhelik.
- 66 Ugyanakkor, ahogyan az a jelen ítélet 51. és 52. pontjában szerepel, az e rendelkezésekben előírt visszavételi kötelezettségek csak akkor alkalmazandóak, ha az említett rendeletben előírt, a kérelem megvizsgálásáért felelős tagállam meghatározására irányuló eljárást ezt megelőzően a megkeresett tagállamban befejezték, és az arra vezette ez utóbbit, hogy elismerje e kérelem megvizsgálásáért fennálló felelősségét.
- 67 Ilyen helyzetben, mivel a kérelem megvizsgálásáért való felelősség már megállapítást nyert, nem szükséges ismét alkalmazni az e felelősség megállapításának eljárására vonatkozó szabályokat, amelyek között első helyen szerepelnek az ugyanezen rendelet III. fejezetében előírt feltételek.
- 68 Másodsorban a „Dublin III” rendelet 25. cikke alátámasztja, hogy az e rendelet III. fejezetében előírt felelősségi feltételek nem bírnak relevanciával a visszavételi eljárás keretében.
- 69 Ugyanis míg a „Dublin III” rendelet 22. cikkének (2)–(5) bekezdése részletesen előírja, hogy e feltételeket miként kell alkalmazni az átvételi eljárás keretében, meg kell állapítani, hogy e rendelet 25. cikke semmiféle hasonló rendelkezést nem tartalmaz, és csupán annyit ír elő a megkeresett tagállam számára, hogy végezze el a szükséges ellenőrzéseket annak érdekében, hogy határozatot hozzon a visszavétel iránti megkeresésről.
- 70 A visszavételi eljárás egyszerűsített jellegét továbbá megerősíti az a tény is, hogy a visszavétel iránti megkeresésre való válaszadásnak az e rendelet 25. cikkének (2) bekezdésében rögzített határideje jelentősen rövidebb, mint az átvétel iránti megkeresésre való válaszadásra ugyanezen rendelet 22. cikkének (7) bekezdésében előírt határidő.
- 71 Harmadsorban a fenti értelmezést erősítik meg az átvétel iránti megkeresésre és a visszavétel iránti megkeresésre vonatkozó, az 1560/2003 rendelet I. és III. mellékletében szereplő formanyomtatványok.
- 72 Ugyanis, míg az átvétel iránti megkeresésre vonatkozó formanyomtatvány előírja, hogy a megkereső tagállam a megfelelő négyzet bejelölésével köteles jelezni a releváns felelősségi feltételt, és lehetővé teszi a szükséges információk rendelkezésre bocsátását annak ellenőrzéséhez, hogy e feltétel teljesül-e, addig a visszavétel iránti megkeresésre vonatkozó formanyomtatvány csupán annyit feltételez, hogy a megkereső tagállam jelzi, hogy a megkeresés a „Dublin III” rendelet 20. cikkének (5) bekezdésén vagy 18. cikke (1) bekezdésének b), c) vagy d) pontján alapul, és semmiféle rovatot nem tartalmaz az e rendelet III. fejezetében szereplő felelősségi feltételekkel kapcsolatban.
- 73 Negyedsorban fontos rámutatni, hogy a „Dublin III” rendelet általános rendszere ellentmond az ezzel ellentétes értelmezésnek, amely szerint a visszavétel iránti megkeresést csak akkor lehet előterjeszteni, ha a megkeresett tagállam az e rendelet III. fejezetében előírt felelősségi feltételek alapján felelős tagállamként jelölhető meg.

- 74 Ezen értelmezés ugyanis végső soron azt foglalná magában, hogy az átvételi eljárást és a visszavételi eljárást szinte minden tekintetben azonos módon kell lefolytatni, és gyakorlatilag egységes eljárást alkotnak, amely először is a kérelem megvizsgálásáért felelős tagállamnak az említett felelősségi feltételek alapján történő meghatározását feltételezi, majd másodszor megkeresés előterjesztését e tagállamhoz, melynek megalapozottságát e tagállam ugyanezen az alapon értékeli.
- 75 Márpedig ha az uniós jogalkotó ilyen egységes eljárást kívánt volna bevezetni, akkor logikusan nem azt a döntést hozta volna, hogy két önálló, eltérő esetekre vonatkozó, részletesen szabályozott és eltérő rendelkezések hatálya alá tartozó eljárást alakít ki magának az említett rendeletnek a rendszerében.
- 76 Végül ötödikben a jelen ítélet 73. pontjában említett értelmezés sértené a „Dublin III” rendelet bizonyos célkitűzéseinek megvalósítását is.
- 77 Ugyanis ez magában foglalná, hogy az e rendelet 18. cikke (1) bekezdésének b)–d) pontjában említett esetekben a második tagállam illetékes hatóságai ténylegesen felülvizsgálhatnák azon következtetést, amelyre az első tagállam illetékes hatóságai a saját felelősségükkel kapcsolatban a kérelem megvizsgálásáért felelős tagállam meghatározására irányuló eljárás végeztével jutottak, amennyiben az érintett személyek azt követően hagyják el e tagállam területét, hogy e tagállam megkezdte kérelmük megvizsgálását, ami arra ösztönözhetné a valamely tagállamban nemzetközi védelem iránti kérelmet benyújtó, harmadik országbeli állampolgárokat, hogy más tagállamokba távozzanak, és ez olyan másodlagos mozgásokat váltana ki, amelyek elkerülésére a „Dublin III” rendelet a felelős tagállam meghatározására vonatkozó egységes eljárási szabályok és feltételek megállapítása révén irányul (lásd analógia útján: 2016. március 17-i Mirza ítélet, C-695/15 PPU, EU:C:2016:188, 52. pont; 2017. szeptember 13-i Khir Amayry ítélet, C-60/16, EU:C:2017:675, 37. pont).
- 78 A jelen ítélet 73. pontjában említett értelmezés továbbá – abban az esetben, ha a második tagállam által folytatott meghatározásra irányuló eljárás más eredményre vezet, mint az első tagállam által elfogadott megoldás – az e rendelet 3. cikkének (1) bekezdésében kimondott azon lényeges alapelv sérelméhez vezethetne, amely szerint valamely nemzetközi védelem iránti kérelmet csupán egy tagállam vizsgálhat meg.
- 79 Egyébiránt a felelős tagállam meghatározására irányuló eljárás eredményének felülvizsgálata, melyet adott esetben több alkalommal megismételnek, olyan összefüggésben, melyben az említett rendelet alkalmazása és a nemzetközi védelem iránti eljáráshoz való hatékony hozzáférés már biztosított, veszélyeztetné a nemzetközi védelem iránti kérelmek gyors elbírálásának ugyanezen rendelet (5) preambulumbekkezdésében említett célkitűzését.
- 80 Ebből következik, hogy a „Dublin III” rendelet 23. cikkének (1) bekezdésében és 24. cikkének (1) bekezdésében említett esetekben az érintett illetékes hatóságok nem kötelesek arra, hogy mielőtt visszavétel iránti megkeresést terjesztenek elő egy másik tagállamhoz, az e rendeletben és különösen annak 9. cikkében megállapított felelősségi feltételek alapján meghatározzák, hogy ez utóbbi tagállam felelős-e a kérelem megvizsgálásáért.
- 81 Mindazonáltal fontos rámutatni arra, hogy a „Dublin III” rendelet 20. cikkének (5) bekezdésében említett esetekben egy esetleges átadásra sor kerülhet főszabály szerint anélkül is, hogy a megkeresett tagállamnak a kérelem megvizsgálásáért való felelősségét előzetesen megállapították volna.
- 82 Következésképpen egy ilyen átadás után és e tagállamban a felelős tagállam meghatározására irányuló eljárás befejezése után nem zárható ki, hogy ellenkező irányú, a kérelmező visszavételét korábban kérő tagállam felé irányuló átadásra kerüljön sor. Emellett, ahogyan arra a német kormány és a Bizottság rámutatott, az e rendelet 21. cikkének (1) bekezdésében előírt határidőkre tekintettel valószínű, hogy azon tagállam, amely korábban köteles volt visszavenni a kérelmezőt, érvényesen már nem tud előterjeszteni átvétel iránti megkeresést ezen eljárás befejeztével.

83 Ugyanakkor emlékeztetni kell arra, hogy az említett rendelet 8–10. cikkének az e rendelet (13) és (14) preambulumbekzdésével együttes értelmezése alapján az e cikkekben előírt felelősségi feltételek célja az, hogy hozzájáruljanak a gyermek mindenk felett álló érdekének és az érintett személyek családi életének a védelméhez, amelyeket egyébként az Alapjogi Charta 7. és 24. cikke biztosít. Ilyen körülmények között valamely tagállam a lojális együttműködés elvének megfelelően érvényesen nem terjeszthet elő visszavétel iránti megkeresést az ugyanezen rendelet 20. cikke (5) bekezdésének hatálya alá tartozó helyzetben, melyben az érintett személy nyilvánvaló bizonyítékokat szolgáltatott az illetékes hatóságnak arra vonatkozóan, hogy a felelősségi feltételek alkalmazásával e tagállamot kell a kérelem megvizsgálásáért felelős tagállamnak tekinteni. Ilyen helyzetben éppen ellenkezőleg, az említett tagállam köteles elismerni saját felelősségét.

84 A fenti megfontolásokra tekintettel a C-582/17. sz. ügyben előterjesztett kérdésre és a C-583/17. sz. ügyben előterjesztett kérdésekre azt a választ kell adni, hogy a „Dublin III” rendeletet úgy kell értelmezni, hogy egy harmadik ország állampolgára, aki azt követően, hogy valamely első tagállamban nemzetközi védelem iránti kérelmet nyújtott be, majd elhagyta e tagállamot, újabb nemzetközi védelem iránti kérelmet terjeszt elő egy második tagállamban:

- az e rendelet 27. cikkének (1) bekezdése alapján az őt érintő, átadásra vonatkozó határozattal szemben e második tagállamban kezdeményezett jogorvoslat keretében főszabály szerint nem hivatkozhat az említett rendelet 9. cikkében előírt felelősségi feltételre;
- az ilyen jogorvoslat keretében kivételesen hivatkozhat e felelősségi feltételre, az ugyanezen rendelet 20. cikke (5) bekezdésének hatálya alá tartozó helyzetben, amennyiben egy harmadik ország ezen állampolgára nyilvánvaló bizonyítékokat szolgáltatott a megkereső tagállam illetékes hatóságának arra vonatkozóan, hogy az említett felelősségi feltétel alkalmazásával e tagállamot kell a kérelem megvizsgálásáért felelős tagállamnak tekinteni.

A költségekről

85 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (nagytanács) a következőképpen határozott:

Az egy harmadik országbeli állampolgár vagy egy hontalan személy által a tagállamok egyikében benyújtott nemzetközi védelem iránti kérelem megvizsgálásáért felelős tagállam meghatározására vonatkozó feltételek és eljárási szabályok megállapításáról szóló, 2013. június 26-i 604/2013/EU európai parlamenti és tanácsi rendeletet úgy kell értelmezni, hogy egy harmadik ország állampolgára, aki azt követően, hogy valamely első tagállamban nemzetközi védelem iránti kérelmet nyújtott be, majd elhagyta e tagállamot, újabb nemzetközi védelem iránti kérelmet terjeszt elő egy második tagállamban:

- az e rendelet 27. cikkének (1) bekezdése alapján az őt érintő, átadásra vonatkozó határozattal szemben e második tagállamban kezdeményezett jogorvoslat keretében főszabály szerint nem hivatkozhat az említett rendelet 9. cikkében előírt felelősségi feltételre;
- az ilyen jogorvoslat keretében kivételesen hivatkozhat e felelősségi feltételre, az ugyanezen rendelet 20. cikke (5) bekezdésének hatálya alá tartozó helyzetben, amennyiben egy harmadik ország ezen állampolgára nyilvánvaló bizonyítékokat szolgáltatott a megkereső tagállam illetékes hatóságának arra vonatkozóan, hogy az említett felelősségi feltétel alkalmazásával e tagállamot kell a kérelem megvizsgálásáért felelős tagállamnak tekinteni.

Aláírások